

Ministrov problem

Aleš Čar

(Ne)dogajanje na Filmskem skladu je že nekaj časa, blago povedano, nenavadno, od včerajšnje tiskovne konference pa je dobesedno fascinantno. Ničkolikokrat smo že pisali o seriji nepravilnosti in nezakonitosti v.d. direktorja Filmskega sklada Staneta Malčiča in njegovega političnega botra Igorja Prodnika, sicer direktorja direktorata za medije na ministrstvu za kulturo, vendar se ni zgodilo nič. Ko se je minuli teden oglasila Marjetica Mahne, podpredsednica nadzornega sveta Filmskega sklada, in ne samo potrdila vse naše utemeljene sume, ampak dodala še nove nepravilnosti, je padel še zadnji dvom – če ga je kdo še imel. Pričakovali smo odziv ministra. Tiskovna konferenca se je sicer res zgodila, no, minister pa nič ali, bolje, veliko o tem, kako ničvredni so vsi očitki na račun Filmskega sklada.

Če na kratko osvežimo spomin: Stane Malčič potrjeno krši poslovnik, ne izvaja sklepov nadzornega sveta, blokira delovanje sklada z odpovedovanjem sej, si prisvaja nezdružljive funkcije, potvarja zapisnike, stvari pa gredo še naprej, vse do groženj in šikaniranj tistih, ki razmišljajo drugače (med drugim tudi Marjetice Mahne, ki ji je Simoniti napovedal celo tožbo).

Čas, ko smo opozarjali ministra na (ne)delovanje Filmskega sklada, je mimo. Čas, ko je bilo mogoče vzeti v zakup, da ministra slabo informirajo oziroma se slabo informira, da ga slepijo z malimi birokratskimi manevri, da nečesa ne vidi ali ne razume, je minil. Stvar je kritična, programa ni, produkcija stoji, denar leži neporabljen in če stvari ni sposoben videti ali razumeti, je čas, da odstopi.

Če ni vprašanje videnja in razumevanja, se zastavi vprašanje, kako je mogoče, da minister Simoniti to dopušča? Prvi mogoč odgovor je, da so ministrove izjave o prioritetti pomembnosti slovenskega filma in povečanje proračuna za film čisti cinizem. Vendar tak cinizem presega po eni strani zdravo razumsko pamet (a to še kupimo), po drugi pa presega tudi meje vsake politične računice. Namreč, tudi če mu je vseeno za film, bi moral skrbeti za normalno izvajanje zakonov, funkcioniranje

.....
Čas, ko je bilo mogoče vzeti v zakup, da ministra slabo informirajo oziroma da nečesa ne vidi ali ne razume, je minil.
.....

inštitucij in kontinuirano produkcijo. Že zaradi lastnega miru in političnega preživetja. Tako pa Simoniti dopušča, da se mu slovenski film – najbolj udarni umetniški žanr na mednarodni ravni in najbolj medijsko pokrit žanr v domačem prostoru – v rokah spreminja v tempirano bombo, ki bo vsak hip eksplodirala.

Drugi mogoč odgovor je, da ima minister Simoniti pravzaprav zvezane roke. Kar nekaj informacij namreč govori, da poteka komandna linija (glezano hierarhično, od spodaj navzgor) nekako takole: Stane Malčič kot terenski operativen je neposredno odgovoren Igorju Prodniku, ideološkemu kreatorju slike »novega slovenskega filma po podobi desnice«. Od Prodnika pa naj bi se zgodil preskok stopnice, torej naslednja stopnja ni Simoniti, ampak naj bi tekla linija mimo ministra nekam višje k ideologom SDS, proti Aleksandru Zornu ali Branku Grimsu. Tu nekje naj bi izvirala roka, ki drži Prodnika zunaj ministrovega dosega, posledično pa je seveda nedotakljiv tudi Stane Malčič.

Če je to pravilen odgovor, potem je minister v zelo nerodni situaciji. Zaustavljena produkcija in sesutje filmske scene bosta namreč pisana na njegov račun. Izgovori, ki jih je navedel na tiskovni konferenci, tako kot do zdaj prepričajo samo že prepričane – Prodnika, Malčiča in (domnevno) ministra samega. Ob tem pa bi se moral Simoniti zavedati nekaj preprostih dejstev: Malčič bo po opravljeni nalogi skočil nazaj v lagodno brezimnost upokojenega producenta, za Pronikovo novo službo pa bo v primeru menjave oblasti poskrbela roka, ki mu zdaj iz sence krije hrbet. Ta roka bo seveda ostala v senci, račun pa bo izstavljen na svetlobi. Nikomur drugemu kot ministru Simonitiju.